



BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

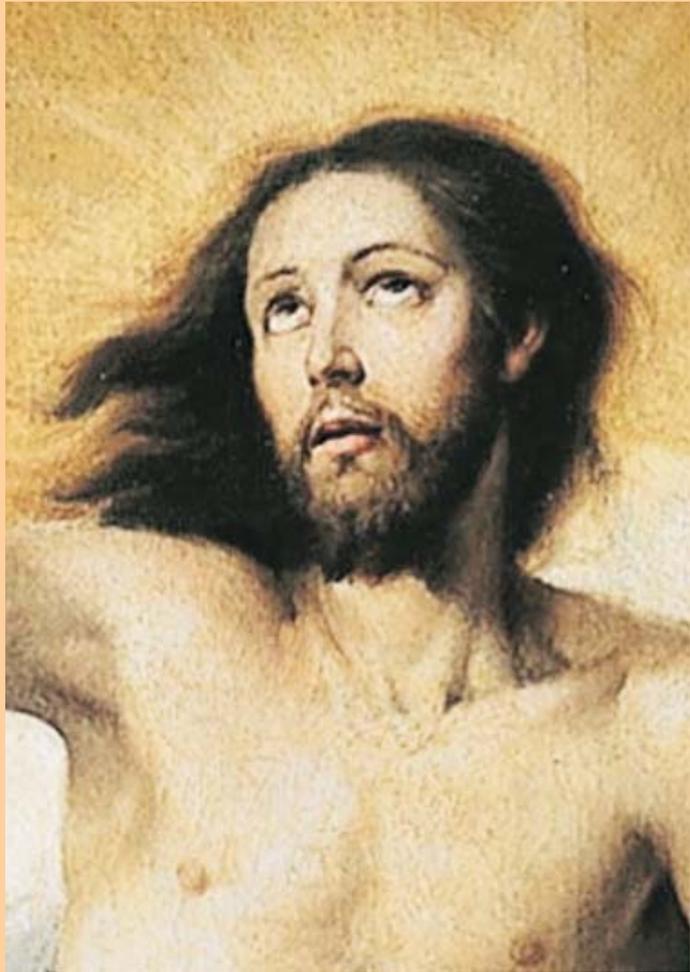
**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

**EXTRA
PASQUA**

Núm.

743

16
abril
2017



La Resurrecció, detall, Esteban Murillo, 1650-1660

**Crist ha ressuscitat!
Crist viu entre nosaltres!
Crist ha ressuscitat!**

Al·leluia!

Quaresma, Passió, Resurrecció

Gaietà de Casacuberta, rector

Introducció

Durant aquesta Quaresma que hem acabat, hem escoltat els Evangelis on veiem com Jesús ens ensenya a evangelitzar. Ell ho fa amb els seus deixebles i amb els jueus amb la paraula que Ell anunciava.

1.

a) Hem llegit la transfiguració al pujar Jesús a la muntanya acompanyat de Pere, Jaume i Joan (els que seran amb Ell a Getsemaní). A la muntanya els revela qui és Ell, el Fill de Déu (segurament els tres deixebles no van entendre res).

b) A l'Evangelí de la Samaritana, Jesús inicia una conversa amb ella i li demana aigua del pou de Jacob. Aquest relat acaba en un procés de fe que ha fet que Jesús li digui qui és Ell, el Messies. Ella s'ho creu i va ràpidament a comunicar-ho als seus veïns i amics, que ràpidament també creuran que Jesús és el Messies.

c) En el passatge del cec de naixement, Jesús va encaminant la fe enmig d'unes discussions amb els fariseus que diuen que no pot ser creïble el que diu aquest cec, per exemple quan els diu que Jesús és un profeta. D'altres es renten les mans per si era el cec que coneixien o no ho era. Finalment es torna a trobar Jesús i li diu que Ell és el Fill de l'home i aquest cec el creu. Li ha arribat la fe en Jesús.

2. L'Evangelí de Joan és tot ell simbòlic i de signes. En aquest relat Jesús vol parlar de la Resurrecció amb la mort del seu amic Llätzer.

Jesús arriba tard a Betània quan Llätzer ja fa dies que és mort i precisament el quart dia, vol dir que és veritablement mort. Les dues germanes, Marta primer i després Maria, li diuen que si Ell hagués estat



allà no s'hauria mort. Jesús s'alegra d'haver arribat tard perquè així podrà parlar de la Resurrecció a Marta, Maria i tots els qui les han acompanyades en el dol. Jesús li diu a Marta que el seu germà ressuscitarà i Marta li respon que ella ja ho sap que ressuscitarà el darrer dia del Món... Jesús li diu el més important: "Jo sóc la resurrecció i la vida. Ho creus això, Marta? Ella respon: Sí, Senyor, jo crec que vós sou el Messies el Fill de Déu". Ha fet un camí fins la fe.

3. Jesús dirà també que la Resurrecció venç la mort i el pecat en altres textos. Jesús era l'enviat del Pare i Ell va fer tot el que li va demanar el Pare. Li demanava parlar del Regne i parlar de la veritat de qui és el seu Pare, el Pare de l'amor, de la tendresa i l'amor als seus fills (no era el Déu en qui creien els fariseus i els mestres de la llei d'aquell moment) que no volia perdre'n cap i per això la mort no és el final de la vida dels seus fills. Aquesta és la fe cristiana i la realitat del pas de la mort a la vida, com vàrem passar del ventre de la mare on estàvem tan bé per entrar a la vida terrenal. La mort cristiana no pot ser una dimissió ni una resignació perquè la mort ens porta la llum definitiva. Aquesta és la nostra fe.

4. Jesús entra a Jerusalem molt valent, acompanyat segurament amb els de sempre, amb els pobres, amb les dones que l'han acompanyat des de Galilea i amb els seus deixebles. Entra com un home senzill i de pau.

5. Per què Jesús va a Jerusalem sabent que el busquen per matar-lo? Pot ser versemblant que Jesús pensa que a Jerusalem potser l'escoltaran els mestres de la llei i els sacerdots. També és possible que no l'entenguessin o potser va ser la por que escoltar Jesús i creure'l trenqués l'estatus quo en el qual vivien –prou bé– tot i que el poder el tenien els romans.

6. La Pasqua jueva és a prop i Jesús vol fer un sopar amb els seus deixebles i parlar-los encara de com els ha estimat i encomanar-los que s'estimin com Ell els ha estimat. Sabem què passa després d'aquest sopar a Getsemaní, abandonat i traït pels seus deixebles, el patiment del judici i la mort a la Creu. Però el Pare no el deixarà aquí sinó que el portarà a la seva dreta per sempre, on també l'acompanyarem nosaltres després de la nostra mort terrena.

FELIÇ PASQUA 2017!!!

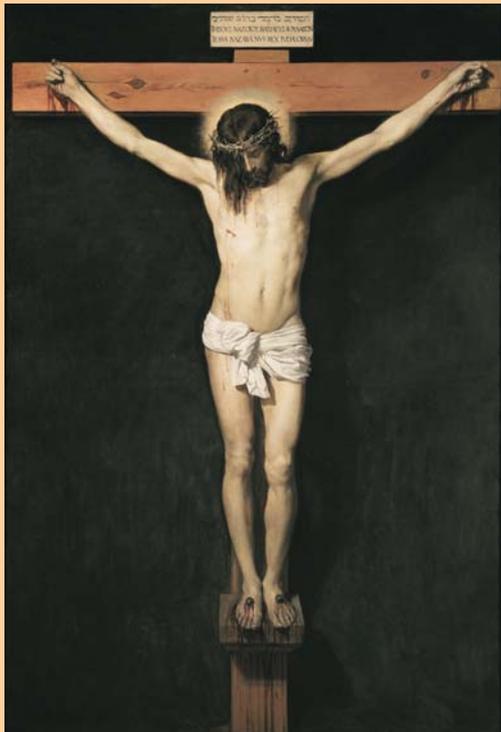
El Sant Sopar, pintura mural de Leonardo da Vinci (1452-1519)



**El món ens diu:
Has de ser un guanyador, has de tenir èxit!
Si ets un perdedor vol dir que ets un desgraciat,
vol dir que no vals per a res.**



**En canvi,
quan contemplem
Jesús clavat a la Creu
ens adonem que
nosaltres som
seguidors i seguidors
d'un perdedor,
d'algú que va acabar
en el fracàs més total
(aparentment).**



Crist crucificat, Velázquez, (1599-1660)

**Alhora, quan contemplem Jesús a la Creu,
sentim una gran alegria de ser seguidors seus
perquè creiem, amb tot el cor
i amb tot el convenciment,
que aquest perdedor que va fracassar
perquè va posar els criteris de Déu
per davant de qualsevol altra cosa
(és a dir els criteris de l'amor i
sobretot l'amor als pobres i malalts),
viu ara per sempre
i és font de vida per a tots nosaltres
i per a tota la humanitat.**



Crònica de l'excursió a Girona



El passat diumenge 2 d'abril, la nostra comunitat va fer la segona sortida del curs a la ciutat de Girona. Ens vam trobar a l'indret habitual de la plaça de Catalunya prou d'hora com per esquivar als participants de la cursa del Tall Britànic i evitar que la Guàrdia Urbana ens impedís la sortida, que prou de bòlit vam anar durant tot el dia, que només ens hagués faltat de començar-lo així!

Carretera i manta, doncs, els quaranta participants, aquesta vegada en un autocar nou de trinca, arribàrem a la llera del riu Onyar després de fer la paradeta obligada per esmorzar.

Només creuar el riu, i després de contemplar la postal més típica de la ciutat, amb les façanes de les cases pintades de colors vius, vam poder veure la Lleona, i els que van voler van poder fer el gest escatològic que els farà tornar algun dia a Girona. Seguidament, ens vam endinsar als carrers del Barri Vell i, passant pel darrere de Sant Feliu (o Sant Fèlix, com vulgueu) vam pujar fins la Catedral on ens esperava el nostre cicerone i company del Retaule, en Marc Sureda,



amb qui vam visitar el claustre, vam gaudir de la contemplació del famós i barroc Llit de la Mare de Déu situat a la capella de l'Esperança i vam començar a fer un munt de paral·lelismes entre el Pi i la Catedral de Girona. En Marc ens havia de deixar per atendre els seus compromisos i el nostre arxiver, en Jordi Sacasas, va agafar-li el relleu i ens va fer més paral·lelismes amb el Pi, un munt d'interessants explicacions sobre el museu, sobre el tapís de la Creació i després sobre la magnífica nau de la catedral i encara més paral·lelismes amb el Pi.



En sortir de la Catedral i de camí cap al restaurant, vam tornar a trobar en Marc Sureda que ens va acompanyar en la visita a Sant Feliu, primera catedral de Girona fins al segle X, que conserva bona part de l'edifici romànic, completat més tard amb les naus i les cobertes gòtiques, la façana barroca i l'esvelt campanar.

Amb molta gana segons deia tothom (comprensible, doncs

les visites i les rampes del Barri Vell ens havien maltractat una mica) vam tornar a travessar l'Onyar pel pont d'en Gómez, vam creuar la plaça de la Independència i vam arribar al restaurant. Aquí ens van fer esperar una mica massa, però també a dir de molts, l'espera va valer la pena, doncs els plats estaven molt ben preparats.

Tant a corre cuita que no vam tenir temps ni de fer els cafès, vam tornar a creuar el riu per marxar cap al Monestir benedictí de Sant Daniel, arribant-hi força més tard del previst. Allà, a redós de les seves mil-lenàries pedres vam poder celebrar junts l'Eucaristia, donar gràcies al Pare, lloar-lo i sentir-nos comunitat. Finalitzada la missa, la germana sagristana ens va fer un breu relat sobre la vida monàstica i ens va acompanyar a visitar el claustre, l'antic celler i la fogaina. Després d'aquesta breu visita, vam tornar cap al Barri Vell de Girona on ens esperava, després de passar el riu per quarta vegada, el flamant Julià que sense cap entrebanc ens va deixar a Barcelona.

Va ser un dia molt dens, en algun moment potser fins i tot massa, però va ser un dia bonic perquè el temps ens va acompanyar, Girona és una meravella de ciutat, els monuments visitats són excepcionals, les explicacions rebudes van ser de molta qualitat i la companyia va ser molt i molt agradable.

I fins la propera, que serà el proper diumenge 11 de juny, a Argelers de la Marenda, al Rosselló, per visitar el Memorial de l'exili republicà del 1939.

(fotos a basilicadelpi.com/activitats)

Manel Grau



Capella de Maria Desolada

Retaule del Sant Crist de la Santa Espina (1855)

Josep Oriol Mestres i Esplugas (1815 1895) MiTPi-0147

Inicialment dedicada a Santa Magdalena i a Sant Guillem, primer patró dels forners de Barcelona. A principis del segle XVI s'hi va afegir una capelleta dedicada a la Mare de Déu de Gràcia o de la Puritat, que fou regalada per en Bartomeu Regàs, rector del Pi. Amb el temps aquesta imatge va acabar esdevenint la titular de la capella fins a mitjans del segle XVIII.

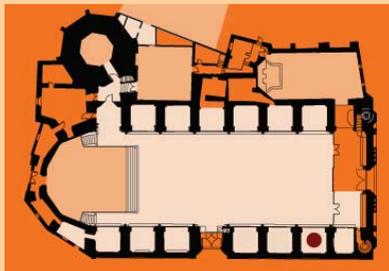
L'any 1658 la capella es cedeix a la Confraria dels Sabaters Fadrins, que hi afegeixen les imatges dels seus patrons, Sant Crispí i Sant Crispinià. Els marquesos d'Aitona, després ducs de Medinaceli, tenien el patronatge d'aquesta capella i dret de sepultura.

Durant el setge de 1714 les bombes hi van causar greus desperfectes i va haver de ser restaurada. L'any 1763 s'hi va traslladar la Confraria de la Santa Espina, per causa de les contínues inundacions que sofria la cripta. En aquest moment es traslladen el Sant Crist de la confraria i la relíquia de la Santa Espina.

A 1855 Josep Oriol Mestres dissenyà el retaule actual, de marcada inspiració renaixentista italiana. Parteix d'un gran arc triomfal, sostingut per dues columnes i dues pilastres compostes, amb grotescos a la part inferior, que daten del segle XVIII. A l'interior de l'arc triomfal es disposen les dues imatges principals de la capella: el sant Crist de la Santa Espina i la Mare de Déu Desolada. Sobre l'altar hi ha un sagrari on es guardava la relíquia de la Santa Espina. Destaquen les llànties de vidres de colors.

L'any 1936 el retaule es va salvar, malgrat la Santa Espina i les escultures es van perdre. Actualment s'hi veneren, a més de la Desolació als peus de la Creu, a Santa Gemma Galgani, el Nen Jesús de Praga i Santa Rita de Càssia.

Albert Cortés



Retaule de la Santa Espina abans de 1936

Horari de misses

DIES FEINERS

19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES

18:30 a la Basílica

20:00 a la Capella de la Sang

DIUMENGES

12:00 a la Capella de la Sang

13:00 (en castellà) a la Capella de la Sang

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7

SAGRISTIA I DESPATX
Placeta del Pi, 4

LOCALS PARROQUIALS
Cardenal Casañas, 16

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.com
www.basilicadelpi.com

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parròquia on us atendrem a qualsevol hora.

Per les gestions administratives relacionades amb els sagraments, l'horari establert és el següent:
Dilluns i dimecres de 18:00 a 20:00.

dparroquial@basilicadelpi.com